

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **V. D. L.**, narozen „X“, státní příslušnost: Vietnam,
trvalý pobyt „X“,
zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2017, č. j. KRPU-205944-21/ČJ-2017-040022,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- II. Žádný z účastníků **nemá** v řízení o žalobě a o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 11. 2017, č.j. 75 A 26/2017-31, **právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému, **se přiznává** odměna ve výši 12 342 Kč, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanové lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 20. 10. 2017, č. j. KRPU-205944-21/ČJ-2017-040022, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a podle ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 18. 10. 2017 v 16.45 hodin.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaná nesprávně posoudila využitelnost zvláštních opatření podle ustanovení § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Hodnocení žalované považuje žalobce za zjevně nesprávné a zavádějící. Žalovaná principiálně odmítá využitelnost zvláštních opatření pro absenci důvěry k žalobci, dále se částečně vyjadřuje k reálnosti provedení těchto opatření. Přitom se konkrétně vyjádřila pouze k eventuální možnosti složení finanční záruky a nahlášení adresy pobytu žalobce. Žalovaná nedostatečně zhodnotila, že žalobce se nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu hodin a nikdy v minulosti se neprotivil jakémukoliv správnímu rozhodnutí. Při svém zhodnocení údajného úmyslu žalobce vycestovat do SRN žalovaná vycházela z jeho ilegální cesty přes Českou republiku, avšak zcela nedostatečně zhodnotila to, že žalobce jasně vyjádřil úmysl svého jednání (nelegálního pobytu) zanechat a vrátit se do Vietnamu za svojí rodinou, nevyjádřil úmysl nespolupracovat s českými orgány a dokonce požádal o vyrozumění vietnamský zastupitelský úřad. Žalovaná nedostala své povinnosti přihlídnout k míře závažnosti protiprávního jednání, kterého se žalobce dopustil. Pouhý nelegální pobyt nestačí ke klíčovému závěru žalované, že v případě žalobce nelze přistoupit k rozhodnutí o uložení zvláštních opatření. Ačkoliv žalobce nedisponuje prostředky pro složení finanční záruky ve výši několika set tisíc korun českých, jedná se o dospělou osobu, která by v případě neomezování osobní svobody mohla být schopna například prostřednictvím půjčky od svých příbuzných zajistit svůj pobyt na území České republiky, takže minimálně uložení zvláštního opatření podle ustanovení § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bylo možné.
3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla zamítnutí žaloby. Poukázala na to, že žalobce nejprve uváděl smyšlené údaje o své totožnosti, které sdělil příslušným orgánům SRN. Z porovnání výpovědí před českými a německými orgány je zcela patrné, že žalobce vypovídal naprosto odlišně. Již to samo o sobě velmi oslabuje důvěryhodnost žalobce. Samotné uvádění nepravdivých údajů o své Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

totožnosti lze jednoznačně označit za uvádění patřičných orgánů v omyl s cílem minimálně ztížit identifikaci osoby žalobce. Žalobce nedisponuje finančními prostředky a na území ČR nemá žádné osoby blízké či příbuzné. Nemá finance a neví, kde by mohl v ČR bydlet. Finance na složení finanční záruky nemá a zároveň nezná nikoho, kdo by je za něj složil.

4. Soud ve věci již jednou rozhodl, a to tak, že usnesením ze dne 30. 11. 2017, č.j. 75 A 26/2017-31, řízení podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců zastavil. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 28. 2. 2018, č.j. 1 Azs 441/2017-23, uvedené usnesení zdejšího soudu zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu zpět k dalšímu řízení, neboť ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců je dle názoru Nejvyššího správního soudu neaplikovatelné pro rozpor s právem Evropské unie.
5. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně vyjádřili souhlas.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
7. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované (dle ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
8. Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
9. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
  - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
  - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

10. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
11. Při svých úvahách, zda žalovaná správně postupovala, když neuložila zvláštní opatření místo zajištění žalobce soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č.j. 9 Asz 192/2014-29, i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č.j. 9 As 52/2013-34, www.nssoud.cz, ze kterých vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat. Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č.j. 10 Asz 283/2016-31, www.nssoud.cz, v němž je uvedeno: *„Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. NSS dovedl v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.“*
12. Ze správního spisu vyplývá, že cílem žalobce bylo dostat se do SRN nelegálně, kde chtěl pracovat a za tím účelem si ve Vietnamu zajistil za úplatu 16 000 dolarů nelegální (převaděčskou) cestu, která vedla mimo jiné přes území České republiky. V SRN byl žalobce zadržen a vrácen zpět na území České republiky. Ve věci není sporu o tom, že žalobce žádným cestovním dokladem, vízem či povolením pobytu nejen pro Českou republiku, ale ani pro Schengenský prostor nedisponoval. Žalobce dále při svém zadržení v SRN uvedl nepravdivé údaje o své osobě, a to jiné jméno, datum narození a místo narození a s těmito falešnými údaji byl ze SRN předáván. Až na základě jednání před žalovanou doznal svoji pravou identitu, čímž naplnil podmínky pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce nejenže vědomě nelegálně cestoval přes území České republiky, ale chtěl nelegálně pracovat v SRN, a navíc uváděl nepravdivé údaje o své osobě, zřejmě za účelem znesnadnění jeho identifikace. Takovýto přístup žalobce jednoznačně svědčí o nerespektování právních předpisů České republiky a Evropské unie a celkové neúctě k tomuto právnímu řádu. Za této situace je zde důvodná obava, že by žalobce se správními orgány nespolečně pracoval a případnému správnímu vyhoštění se vyhýbal. Tento závěr podporuje i fakt, že žalobce u sebe měl pouze 302 dolarů a 100 euro, což na finanční záruku ani samostatný pobyt žalobce na území České republiky nestačí. Žalobce sám uvedl, že nemá ani peníze, aby si sám koupil letenku zpět do Vietnamu, nemá cestovní pas, na území České republiky nikoho nezná a nezná nikoho, kdo by za něj mohl složit finanční záruku. Nic nenasvědčuje tomu, že by si žalobce mohl jakkoliv adekvátní finanční prostředky na území České republiky opatřit. Tvrzení žalobce, že by si mohl opatřit prostředky pro adekvátní samostatný pobyt na území České republiky, jsou pouze teoretické, ničím nepodložené úvahy. Naopak se lze důvodně domnívat, že by žalobce po

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

propuštění ze zajištění opět (nelegálně) směřoval na území SRN. Podmínky pro uložení zvláštního opatření tak nebyly v případě žalobce dány a žalovaná postupovala ve věci zcela správně.

13. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
14. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. a § 110 odst. 3 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.
15. Výrokem ad. III. tohoto rozsudku soud dle ustanovení § 35 odst. 8 s.ř.s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 75 A 26/2017-17. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 12 342 Kč. Tato částka se sestává z částky 9.300 Kč za tři úkony právní služby po 3 100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“), a to převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a) AT, doplnění žaloby a kasační stížnost - § 11 odst. 1 písm. d) AT, z částky 900 Kč za s tím související tři režijní paušály po 300,- Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu a z částky 2.142 Kč ve výši 21 % DPH z částky 10.200 Kč - § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Odměna bude zástupci vyplacena v obvyklé lhůtě k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 13. dubna 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)